

- 3) Czy art. 14 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy 2013/32/UE lub poprzedzające uregulowanie zawarte w art. 12 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy 2005/85/WE stoją na przeszkodzie stosowaniu krajowego przepisu, zgodnie z którym brak przesłuchania wnioskodawcy w wypadku odrzucenia wniosku o udzielenie azylu przez organ rozstrzygający z uwagi na jego niedopuszczalność w ramach transpozycji upoważnienia zawartego w art. 33 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2013/32/UE lub poprzedzającego uregulowania zawartego w art. 25 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2005/85/WE nie prowadzi do uchylecia tej decyzji z uwagi na brak przesłuchania, jeżeli wnioskodawca ma okazję przedstawić w postępowaniu odwoławczym wszelkie okoliczności przemawiające przeciwko decyzji o odrzuceniu, a w danej sprawie także przy uwzględnieniu tych argumentów nie można wydać innego rozstrzygnięcia?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz.U. 2013, L 180, s. 6).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich (Dz.U. 2005, L 326, s. 13).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof
(Austria) w dniu 28 sierpnia 2017 r. – Stefan Rudigier**

(Sprawa C-518/17)

(2017/C 392/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca rewizję: Stefan Rudigier

Uczestnik: Salzburger Verkehrsverbund GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1370/2007⁽¹⁾ dotyczącego usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego ma zastosowanie również w przypadku udzielenia zamówienia publicznego na usługi zgodnie z art. 5 ust. 1 zdanie drugie tego rozporządzenia w zakresie autobusowego transportu pasażerskiego na podstawie procedur przewidzianych w dyrektywach w sprawie zamówień publicznych (dyrektywa 2004/17/WE lub 2004/18/WE)?
- 2) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy naruszenie zobowiązania do opublikowania, najpóźniej rok przed rozpoczęciem procedury przetargowej, informacji zawartych w art. 7 ust. 2 lit. a)-c) rozporządzenia (WE) nr 1370/2007 prowadzi do tego, że ogłoszenie o przetargu – dokonane bez takiej publikacji rok przed rozpoczęciem procedury, lecz zgodnie z art. 5 ust. 1 zdanie drugie tego rozporządzenia w postępowaniu na podstawie dyrektyw w sprawie zamówień publicznych – należy uznać za niezgodne z prawem?

3) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie:

Czy przepisy prawa Unii obowiązujące w zakresie udzielania zamówień publicznych sprzeciwiają się regulacji krajowej, według której można odstąpić od określonego w art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy 89/665/EWG uchylenia ogłoszenia o przetargu, uznanego z uwagi na brak publikacji za sprzeczne z prawem na podstawie art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 1370/2007, jeśli niezgodność z prawem nie miała znaczącego wpływu na wynik procedury udzielenia zamówienia, ponieważ dany przedsiębiorca mógł podjąć działania w odpowiednim czasie i nie wystąpiło zakłócenie konkurencji?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczące usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 i (EWG) nr 1107/70, Dz.U. L 315, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 27 września 2017 r. – Komisja Europejska/Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-569/17)

(2017/C 392/22)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Scharf, G. von Rintelen i I. Galindo Martin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie przyjmując przed dniem 21 marca 2016 r. przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/17/UE z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie konsumenckich umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi i zmieniającej dyrektywy 2008/48/WE i 2013/36/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 1093/2010⁽¹⁾ lub, w każdym wypadku, nie powiadamiając o wspomnianych przepisach Komisji, Królestwo Hiszpanii uchybiło obowiązkom ciążącym na nim na mocy art. 42 ust. 1 wspomnianej dyrektywy;
- nakazanie Królestwu Hiszpanii zapłaty, na podstawie art. 260 ust. 3 TFUE, kary dziennej w wysokości 105 991,60 EUR, naliczanej od dnia wydania wyroku stwierdzającego uchybienie obowiązkowi przyjęcia środków – lub, w każdym wypadku, od dnia powiadomienia o nich Komisji – mających na celu transpozycję dyrektywy 2014/17/UE;
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Państwa członkowskie mają obowiązek przyjęcia, na mocy art. 42 ust. 2 dyrektywy 2014/17/UE, środków krajowych niezbędnych dla transpozycji tej dyrektywy do prawa wewnętrznego najpóźniej do dnia 21 marca 2016 r. Ze względu na to, że Królestwo Hiszpanii nie przekazało jej aktu transponującego dyrektywę, Komisja postanowiła skierować sprawę do Trybunału.